

DR. KEN DRUCK

REGULILE REALE ALE VIETII

*Echilibrează condițiile vieții
cu propriile tale condiții*

Traducere din limba engleză
de Ana Nicolai

Editura For You
București

Regula Reală nr. 1

VIAȚA NU E DREAPTĂ

Este mai mult decât dreptă

Mi-am trăit cea mai mare parte a vieții pe baza presupunerii că viața este, în esență, dreaptă. Fie că știm sau nu, acționăm frecvent pe baza aceluiași principiu. Presupunem că, dacă muncim din răsuputeri să ne realizăm visurile, le vom împlini. Dacă avem copii, presupunem că vor crește mari și vor deveni adulți integri. Presupunem că, dacă suntem implicați trup și suflet în munca noastră, vom reuși să mergem mai departe. Dacă ne cumpărăm o casă, presupunem că în 30 de ani ne vom achita ipoteca.

Apoi, ceva se întâmplă. Ne înșală soțul. Suntem concediați de la locul nostru de muncă de vis. Soția iese pe ușă și nu se mai întoarce. Un copil devine dependent de droguri. Un prieten drag se îmbolnăvește. La un moment dat, toți ajungem față în față cu adevărul gol-goluț: viața nu e deloc dreaptă.

Până să moară fiica mea Jenna, trăiam pe baza presupunerii false că fiicele mele vor fi mereu ocrotite; că nu li s-ar putea întâmpla nimic rău. M-am simțit îndreptățit în mod magic la o viață lungă și fericită pentru Jenna și Stefie. Și pentru mine. Era ca și cum, în virtutea faptului de a face toate lucrurile juste, având o casă frumoasă, trăind într-o comunitate de oameni înstăriți, străduindu-mă să fiu un tată bun, făcusem o înțelegere cu viața. Și că viața, fiind în esență justă, va respecta acea înțelegere.

Dar, după cum am aflat în acea noapte din 1996, viața nu e dreaptă. Nu a fost dreaptă și nu va fi niciodată.

Lucrurile se întâmplă. Oare chiar se întâmplă?

Cu toții am auzit zicalele „Se mai întâmplă și astfel de lucruri“ și „Lucrurile se întâmplă cu un scop“. După ce a murit Jenna, le-am auzit de multe ori. În încercarea de a înțelege moartea ei, oamenii au atribuit-o tuturor lucrurilor, de la ghinion până la voia lui Dumnezeu. Cineva chiar mi-a spus: „Totul se rezolvă cu bine. Dumnezeu trebuie să fi avut nevoie de ea în Ceruri.“

Apoi au fost persoanele care au atribuit moartea ei karmei. „Totul face parte din planul general“, mi-au explicat. „Jenna a fost menită să moară. A fost destinul ei.“ La fel ca în cazul multor lucruri, adevărul despre moartea subită și violentă a fiicei mele este incognoscibil,

iar dacă cineva ar fi spus asta, ar fi rezonat cu mine. E alegerea noastră să credem ce vrem și să facem cele mai potrivite presupuneri cu privire la cauza pentru care se întâmplă lucruri rele, dar pentru mine toate explicațiile au fost total nefolositoare și nesatisfăcătoare.

Nu reușim să aflăm cu certitudine dacă viața e arbitrară. Există câteva argumente minunate în ceea ce privește existența unei inteligențe superioare, a unui plan, a unei ordini, a unei direcții în care merg toate acestea. Și există câteva argumente la fel de minunate în ceea ce privește contrariul. Vreau să spun că este mai presus de capacitatea noastră de a ști cu certitudine care sunt factorii exacti ce determină felul în care se desfășoară lucrurile în viața noastră. Și de ce murim când murim. Sau dacă, într-adevăr, există ceva de înțeles în astfel de chestiuni.

În orice caz, acea conștientizare nu ar trebui să ne împiedice niciodată să ne tatonăm drumul prin beznă, să contemplăm și/sau să analizăm *de ce*-urile din viața noastră. E absolut firesc ca noi să vrem să știm, să înțelegem în mod intuitiv, spiritual și chiar științific din ce în ce mai multe lucruri despre tainele Universului. De bună seamă, o înțelegere mai profundă, mai amplă a vieții și a morții i-ar fi până la urmă folositoare oricăruia dintre noi, chiar dacă la început ne zdruncină viața.

Desigur, există unele chestiuni pe care este improbabil ca toată cercetarea științifică din lume să le explice. De exemplu, ce se întâmplă cu noi când murim.

Așa cum se întâmplă adesea, o parte din taina morții mi-a fost dezvăluită în timpul petrecut cu „rămășițele“ fiicei mele. Repatrierea din India a corpului neînsuflețit al Jennei a fost un proces laborios, dificil, fiind în final posibil doar datorită ajutorului primit din partea Președintelui și al doamnei Clinton și al echipei lor. Corpul Jennei a sosit din India cu o zi înainte de funeralii și am mers ca să fiu cu ea pentru ultima dată, înainte de înmormântare.

Nimic din ceea ce am trăit vreodată nu se apropie de durerea de nedescris de a ține în brațe corpul neînsuflețit al fiicei mele. Simțeam nevoia să o pup, să-i dau la o parte părul din ochi. M-am trezit căutând semne de viață. Dar Jenna nu mai era în corpul ei. Am avut sentimentul clar că spiritul ei își continuase drumul, iar în timp ce o țineam în brațe am știut asta.

Când îți moare copilul, toate teoriile pe care le-ai avut cândva despre viață – dezbateră „Se întâmplă și astfel de lucruri“ *versus* „Există o putere superioară“ – trec de la a fi o credință facultativă la a fi un plan de studiu. Ai nevoie să știi unde ți-e copilul! Nu diferă foarte mult de întrebările pe care obișnuiai să le pui ca părinte îngrijorat: „Unde sunt copiii în seara asta? La ce oră o să vină acasă?“ Atunci când îți moare copilul, nu încetezi să întrebi: „Unde mi-e copilul?“ Sau să scrutezi Universul pentru a găsi „semne“ despre cam pe unde s-ar putea afla.

Cu ocazia aniversării ei sau de Sărbători, merg la cimitirul unde e îngropată. Și o pot auzi spunându-mi: „Tată, ce faci aici? Mormântul acela cu numele și poza

mea pe el? Nu sunt eu. Vrei să fii cu mine? Atunci fii cu mine! Dar eu nu sunt aici.“

E ușor să ne rătăcim în teorii despre viață și moarte și să devenim smeriți în căutarea adevărului. Cu toții ne-am întrebat: oare viața e un șir de evenimente întâmplătoare? Sau există un Dumnezeu drept și iubitor ce supraveghează toate acestea? Suntem ființe umane care trăiesc o experiență spirituală sau ființe spirituale care trăiesc o experiență umană?

Nu am răspunsul la aceste întrebări. Tot ce pot spune este că nu știu cu nicio certitudine reală ce este moartea. Pot doar să pun rămășag pe credința mea. Cel care spune că știe sigur omite unul dintre elementele fundamentale și divine ale vieții: sentimentul misterului ei. Moartea poate fi un mister urât și înfiorător, dar sfârșitul vieții poate fi totodată extraordinar de mistic și de profund.

Să fim realiști – „Dualitatea misterului vieții“

Suferința insuportabilă a pierderii și durerii sufletești ne face adesea să întrebăm: „De ce?“

Dar am putea întreba „de ce?“ și pentru binecuvântările și darurile din viața noastră.

Adevărul este că totul e un mister. Nu avem nicio cale de a afla de ce câteodată inima ne este sfâșiată în bucăți, iar alteori e plină până la refuz.

Iubirea este și ea unul dintre marile mistere și miracole ale vieții. Fie că e dragoste romantică, iubire între prieteni sau iubirea pe care o are un părinte pentru un copil decedat, a iubi și a fi iubit este, într-adevăr, una dintre părțile cele mai înălțătoare și mai uluitoare ale faptului de a fi viu. Dar orice yin își are yang-ul lui, iar reversul iubirii este pierderea.

Pierderea cuiva iubit înseamnă că trebuie să depășim disperarea, deziluzia și toate convingerile pe care le-am avut până atunci despre „fericiți până la adânci bătrâneți“ și „pentru totdeauna“. O să ne simțim dez-nădăjduiți, dezorientați și profund îndurerăți. În scri-sul mărunț al vieții se spune că, la un moment dat din viața noastră, toți ne vom simți devastați de o pierdere. Și că vom muri și noi.

Știind aceasta, că viața nu e dreaptă și că pierderile vor face parte din ea, în ce măsură ne înarmăm, pe noi și pe copiii noștri, cu o cunoaștere adecvată a Regulilor Reale, în loc să le îndulcim cu mituri, basme și soluții rapide? Cum ne ajutăm copiii să lupte cu aceste probleme și să-și dezvolte aptitudinile de care vor avea nevoie ca să le facă față și să le fim un exemplu bun, ca părinți?

Este firesc pentru fiecare părinte să vrea să-și protejeze copiii de realitățile dure, dar dacă îi protejăm prea mult, s-ar putea să nu-și dezvolte niciodată capacitatea de a le face față. Pe de altă parte, a-i pune cu nepăsare în situații copleșitoare este nesăbuit și chiar periculos. Cum să fim cu adevărat alături de

copiii noștri în momentul în care suferă pierderi, ajutându-i să facă față adversității, în loc să le spunem să se descurce singuri, să îndure fără să se plângă și să treacă peste ea?

Îndură, bunicule!

Acum câțiva ani, țineam o prelegere în Iowa când un fermier de vârstă mijlocie mi-a relatat o întâmplare pe care nu am uitat-o niciodată. Acest bărbat își crescuse fiul ca să fie un bărbat adevărat. La vremea sa, asta însemna să fie tare și puternic; exprimarea emoțiilor era ceva ce doar fătălăii făceau. Chiar și în momente de doliu sau durere, mantra sa era „Îndură și mergi mai departe!“. Fiul bărbatului avea acum și el un fiu pe care îl crescuse cam în același fel.

Într-o zi, bărbatul era pe câmp ca să are împreună cu nepotul său în vârstă de 7 ani când i s-a defectat tractorul. În timp ce încerca să fixeze o lamă, aceasta a căzut și i-a făcut o tăietură adâncă la mână. Și-a dat imediat seama că se află la 1,5 km distanță de casă, sângerând abundent și neputând să se miște. S-a uitat la nepot și i-a spus: „Trebuie să chemi ajutor pentru bunicu’. Du-te, te rog, acasă și cheam-o pe bunica!“

Băiețelul s-a întors spre bunic, a văzut sângele curgând pe pământ, a stat o clipă, apoi a spus: „Îndură, bunicule!“